

عنوان مقاله:

بررسی حساسیت واحدهای زمینشناسی نسبت به فرسایش بادی و نقش آن در تشدید بیابان زایی

محل انتشار:

دومین همایش ملی بیابان با رویکرد مدیریت مناطق خشک و کویری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

میثم سفیدگران - دانشجوی کارشناسی ارشد مرتعداری دانشگاه آزاد نور

حمید علی پور - دانشگاه آزاد اسلامی واحد بجنورد، باشگاه پژوهشگران جوان، بجنورد، ایران

جواد جعفری - دانشجوی دکتری جنگلشناسی و اکولوژی جنگل دانشگاه تربیت مدرس واحد نور

محمدعلی علیزاده - کارشناس اداره منابع طبیعی و آبخیزداری شهرستان جاجریم

خلاصه مقاله:

واحدهای موجود در این حوزه از لحاظ حساسیت سنگ ها نسبت به فرسایش بادی عمدتاً در رده های زیاد و خیلی زیاد جای می گیرند و همین فرسایش پذیری زیاد واحدهای زمین شناسی از یک سو و از سوی دیگر وجود رسوبات دانه ریز و گچ و املاح دیگر در رسوبات نئوژن موجب تشکیل کفه های رسی و نیز افزایش درجه شوری آبها شده و بدین ترتیب شرایط زمین شناسی و ویژگی های لیتولوژیکی بر تشدید پدیده بیابان زایی درامیرآباد جاجریم موثر بوده اند. هر چند وجود ماسه سنگ و کنگلومرا در رسوبات نئوژن و نهشته های رسی کواترنر قابلیت هایی چون بهبود نسبی بافت خاک در برخی از نقاط و یا امکان شیار زنی و بذر پاشی گونه های شور پسند و مقاوم به خشکی را دارند. اما دارای محدودیت های زیادی مانند کاهش کیفیت منابع آب و خاک (افزایش شوری آب و خاک)، بافت سنگین در رس ها و نهایتاً حساسیت زیاد نسبت به فرسایش و تشدید پدیده های بیابانی، می باشند. جدول سه رخساره پهنه های پف کرده نمکی، کفه رسی و اراضی زراعی دارای حساسیت خیلی زیبا به فرسایش بادی می باشند. املاح و و نمک حاصل از تخریب لایه های میوسن به صورت محلول و یا معلق در سیلاب ها حمل شده و در نیمه جنوبی دشت و بویژه نزدیکی کال شور جاجریم رسوب کرده اند و موجب تشکیل رخساره های تیپ کویری در این مناطق شده اند.

کلمات کلیدی:

واحد زمین شناسی، فرسایش بادی، بیابان زایی، رخساره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/329624>

